



Datum: 25.09.2018
Medij: Ilustrovana politika
Rubrika Bez naslova
Autori: Redakcija
Teme: Etnografski muzej Srbije

Napomena:
Površina: 209
Tiraž: 20000



Naslov: To smo mi

Strana: 46

То смо ми

Поштоваоци наше историје, културе, уметности и обичаја имаће прилику да од 20. септембра ове године, у наредна три месеца, у Етнографском музеју, посете изложбу „То смо ми – народна занимања у Србији“. Овом изложбом, обележава се 117 година рада Етнографског музеја у Београду. Изложба посетиоцима нуди увид у део онога што је допринело стварању идентитета народа са ових простора. Занимања, од праисторије до данас, као и предмети познатих историјских личности представљају својеврстан преглед историјског наслеђа које чува од заборава Етнографски музеј.

Приказани етнографски предмети традиционалне културе, поткрепљени старим фотографијама, дају јасну слику о друштвеном пореклу, интелектуалним, естетским оквирима који нас одређују. „Изложба пружа одговор на питање шта је Етнографски музеј и шта он представља за наше друштво“, кажу аутори изложбе – музејски саветници: Душица Живковић, др Милош Матић, др Марко Стојановић и Јелена Вулетић.

Етнографски музеј у Београду основан је 1901. године, као издвојено Етнографско одељење у оквиру Народног музеја. Од тада до данас Музеј прикупља и проучава музејске предмете, традиционалну материјалну културу, друштвене односе и породични живот, обичаје, веровања и народно стваралаштво. Тумаче се обележја српске културе, али и обележја других етничких заједница које живе у суседству.





Datum: 25.09.2018
Medij: Politika
Rubrika: Među nama
Autori: Redakcija
Teme: Etnografski muzej Srbije

Naslov: Stari neimari i rad na „crno“

Napomena:
Površina: 180
Tiraž: 35000



Strana: 20

Стари неимари и рад на „црно“

Ових дана, поводом страдања радника на градилиштима, актуелизован је проблем који је деценијама присутан, да радници раде без пријаве одговарајућим заводима и службама. То ме подсетило на докумената која сам користио у писању књиге о занатству у мом завичају („Пљеваљско занатство“ Етнографски музеј Београд, 2004) а односе се на ову проблематику.

Како потичем из породице неимара са дугом грађевинском традицијом из славног милешевског краја, која је својим радом и умећем обновила доста наших храмова и цркава (Тодор Бојовић, Радован Рака Вараклић, Арсеније Робњак, Пера Нинчић из села Седобра и Милош Кубуровић из Бабина, са својим тајфама, помоћним радницима–иргатима, и православним живљем са простора овог краја, која је између осталог урадила прву велику обнову и васкрсење Милешаве 1863–1868) у могућности сам да нешто од тога и забележим. Поред велике жеље да вековима урушени милешевски храм обнове, радили су са заносом да и себе уграде у њега и тако стекну углед и незаборав за потомство и нараштаје који долазе. У прилици сам да забележим део онога што је био главни мото у њиховом раду:

Квалитет рада, пре свега у трајности. Тако је и данашњи изглед милешевског храма обновљеног 1863. у целости њихово дело. Однос према сарадницима, мајсторима и помоћним радницима, са највећим уважавањем и пажњом да се

ниједном не догоди никаква незгода. Главна добит није им била у мецедијама, дукатима, динарима већ да посао заврше квалитетно како су желели, радници намирени и здрави отишли кућама.

На аменуту својих предака, наставили су градитељско умеће њихови потомци из Пријепоља с краја 19. века: Владислав Несторовић, Иван Вараклић, Петар Ђоковић, Саво Јанковић Максим Т. Бојовић, Раде Р. Вараклић, Никола Џогазовић, Војко Марић...

Није њих закон присиљавао да им радници не раде на „црно“, већ су их и осигуравали и за случај незгода. О томе сведочи потврда из 1934. из које се види да је то рађено и за раднике на раду од само месец дана! Време када је образ био скупљи и јачи од закона, што су наставили и њихови потомци до дана данашњих.

Војкан Т. Бојовић,
Београд

